

จรัม

ลาก่อนความโสด
แฟนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว
我的城池

2

君约 จวินเยว่

เขียน

หลงดาว

แปล

๑๗๕๑๔ ดิจิทัลบุ๊คส์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ลาก่อนความโสด แพนแก้ว
คนโปรดกลับมาแล้ว 2 ก็พร้อมให้ทุกท่านได้ติดตามเรื่องราวความรัก
ของพวกเขาทั้งสองคนต่อแล้วค่ะ

ความรักที่ทุกคนใฝ่ฝัน คือความรักที่ยืนยาว และได้อยู่กับคนที่
ตัวเองรักตลอดไป 'เจียงสุ่ย' กับ 'โจวจื่อ' เองก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่พวกเขา
ไม่รู้ตัวเลยว่า ความรักแสนหวานเหล่านั้นจางหายไปตั้งแต่ตอนไหน

เมื่อกลับมาพบกันอีกครั้ง พวกเขาก็รู้ว่าไม่สามารถหักห้ามใจ
หรือตัดใจจากอีกฝ่ายได้เลย ด้วยเลิกราแยกจากกันไปนานหลายปี
พวกเขาจะทำอย่างไรให้กลับมารักกันหวานชื่นอีกครั้ง...

เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านติดตามและช่วยลุ้นเรื่องราวความรักของ
พวกเขาทั้งคู่ในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

สุดท้ายนี้ ทางสำนักพิมพ์อรุณขอขอบคุณคุณผู้อ่านทุกท่าน
ที่ติดตามและคอยสนับสนุนพวกเรามาโดยตลอด ทางเราสัญญาว่า
จะฟันหานิยายดี ๆ มีคุณภาพมาให้ติดตามกันอย่างต่อเนื่องแน่นอนค่ะ

อรุณ

ไปหานาย

เด็กชายตัวเล็ก ที่นั่งอยู่เบาะด้านหน้าเธอร้องไห้อยู่นาน ดูเหมือนว่า ร้องจนเหนื่อยถึงหยุดไป หญิงวัยกลางคนสองคนที่นั่งถัดจากเธอยังคง พูดคุยกันด้วยภาษาถิ่นอย่างกระตือรือร้น

เจียงสูยกอดกระเป๋านักเรียนนั่งชดตัวอยู่ข้างหน้าต่าง

รถบัลที่จะไปเมืองเหมยเจิงมีเพียงสามรอบต่อวัน รอบนี้เป็นรอบ เข้าที่ สุดคนจึงค่อนข้างเยอะ ตั้งแต่ขึ้นรถมาจนถึงตอนนี้ก็สามชั่วโมงแล้ว แต่คนบนรถยังคงแน่นชนิด

หันไ้ดูนั้นโทรศัพท์ที่ในกระเป๋านักเรียนของเธอก็ดังขึ้น

เป็นข้อความจากหลินหลิน ถามว่าวันนี้จะออกไปเที่ยวด้วยกัน หรือเปล่า ก่อนสอบพวกเธอตกลงกันว่า หันที่ที่ปิดเทอมจะออกไป เที่ยวเล่นกันสักสองสามวัน

เจียงสูยตอบกลับว่าเธอมีธุระ สองสามวันนี้คงไปไม่ได้

เด็กชายตัวเล็กที่นั่งอยู่เบาะด้านหน้ากินเยลลี่อย่างมีความสุข เขาหันไปมองรอบ ๆ ด้วยดวงตาแดงก่ำ

เจียงสูยหันไปมองเขา เห็นเด็กชายหัวเราะคิกคักดูน่ารัก ถ้าเป็น ปกติเจียงสูยจะต้องหยอกล้อเขาแน่ ๆ แต่วันนี้เธอไม่มีอารมณ์ จึง พึงศีระะกับหน้าต่างรถบัลอย่างเหม่อลอย

ลาก่อนความโสด แพนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 2

วันนี้ไม่เห็นดวงอาทิตย์ ด้านนอกหน้าต่างมีเพียงท้องฟ้ามืดครึ้ม
ตอนนี้เที่ยงกว่าแล้ว *ไม่รู้*ว่าใจฉ้อยังหลับอยู่หรือเปล่า
ครั้งนี้เขาเมาหนักมาก พูดพิมพ์คำเพียงสองสามประโยค เจียงสูย
ได้ยินเขาร้องไห้ แต่ไม่ชัดเจนนัก ไม่นานเขาก็หลับไปทั้งที่ยังไม่ได้วางสาย
เธอรออีกประมาณสิบนาทีก่อนสายจะตัดไป คงเป็นเพราะแบตเตอรี่หมด
เครื่องจึงปิดอัตโนมัติ

จากคำพูดไม่ปะติดปะต่อของเขาตอนที่ไม่ค่อยมีสติ เจียงสูย
จับใจความได้ว่าแม่ของเขาเสียชีวิตแล้ว

เธอไม่ค่อยรู้เรื่องส่วนตัวของโจวฉือมากนัก ตอนที่ยังไม่ได้สนิท
กับเขาเคยได้ยินโจวฉือบ่นถึงเขาแค่ไม่กี่ครั้ง รู้แค่เขากับโจวฉือเป็นลูก
คนละแม่กัน เขาเข้ามาอยู่ในครอบครัวสกุลโจวภายหลัง ส่วนเรื่องอื่น
ก็*ไม่รู้*ชัดเจนเพราะโจวฉือไม่เคยพูดถึงเลย

รถบัสจอดที่จุดพักรถ ผู้โดยสารต่างวิ่งลงไปเข้าห้องน้ำ เจียงสูย
รู้สึกว่ามันแปลกและไม่ค่อยสบายตัว จึงตามผู้โดยสารคนอื่นลงไป
พร้อมกดกระดาษชำระในอ้อมแขน เธอก็มองมุ้งนึ่งก่อนหัน
ซ้ายขวาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นเดินตามคนอื่นไปเข้าห้องน้ำ แต่เมื่อเดินไป
ถึงประตูห้องน้ำกลับรู้สึกทนไม่ไหว

ทั้งสกปรกและเหม็นมาก

เจียงสูยไม่เคยเดินทางไกลคนเดียว ทุกครั้งจะมีผู้ใหญ่ไปด้วยเสมอ
ตอนเด็กจะมีย่ากับป้า พอโตหน่อยก็จะเป็นพ่อ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอ
ไปต่างเมืองคนเดียว ตั้งแต่จำความได้เธอไม่เคยนั่งรถบัสทางไกล
และไม่เคยเห็นห้องน้ำสกปรกในพื้นที่จุดพักรถเลย

เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่ยังคงเปิดประตูเข้าไป

พอเข้าห้องน้ำเสร็จก็รอนานกว่าอ่างล้างมือจะว่าง หลังล้างมือ
เรียบร้อยก็เห็นคนอื่น ๆ ซักอาหารอยู่ที่จุดพักรถ เจียงสูยเดินเข้าไป

ในร้านค้าเล็กๆ ๆ ซื้อมันปังกับน้ำเปล่าอย่างละหนึ่งชิ้น เมื่อเข้าเธอรีบออกจากบ้าน พอเก็บเสื้อผ้าเสร็จก็สะพายกระเป๋าออกมาเลย อาหารเช้าก็ยิ่งมากินที่สถานี

มันังขนาดเล็กที่ประตูมีคนจับจองจนเต็ม เจียงสูยจึงได้แต่ยืนกินขนมปังอยู่ด้านข้าง ทันใดนั้นโทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้น

ปลายสายคือเจียงฟาง

เจียงสูยตะลึงอยู่ชั่วครู่ ถือโทรศัพท์เงยหน้ามองรอบๆ แล้ววิ่งไปยังมุมที่ค่อนข้างเงียบสงบเพื่อรับโทรศัพท์

“อาสูย”

“คะ พ่อ” เจียงสูยตื่นเต้นเล็กน้อย

“วันนี้ปิดเทอมแล้วใช่ไหม” เจียงฟางถาม

“ใช่ค่ะ”

“กินข้าวเที่ยงหรือยัง”

เจียงสูยมองขนมปังในมือก่อนจะตอบ “เพิ่งกินค่ะ”

“พอดีเลย ตอนบ่ายพ่อว่าง จะไปรับหนูนะ”

อะไรนะ!

“ไม่!” เจียงสูยโผล่ออกมา

เจียงฟางแปลกใจ “เป็นอะไร มีอะไรหรือเปล่า”

เจียงสูยสงบจิตใจก่อนจะตัดสินใจพูดโกหก “หนูลงทะเบียนเรียนเสริมวิชาคณิตศาสตร์ภาคฤดูร้อนกับเพื่อนในห้องนะคะ พรุ้งนี้ต้องไปเรียนแล้วด้วย รอจบคอร์สหนูค่อยไปหาหนะคะ”

“ทำไมลงทะเบียนอีกแล้วล่ะลูก ปิดเทอมแล้วต้องไปเที่ยวเล่นสิ”

เจียงฟางไม่สงสัยเธอแม้แต่น้อย

“คะ แควีวิชานี้ ต่อไปจะไม่ลงทะเบียนแล้วค่ะ” เจียงสูยรับปาก

อย่างว่าง่าย อาจเป็นเพราะรู้สึกผิดที่โกหก เสียงจึงเบาลงกว่าเดิม

หลังวางสายแล้ว เจียงสูยรีบวิ่งกลับขึ้นรถอย่างรวดเร็ว

ป้ายสองโมงกว่ารถบัสก็มาถึงเมืองเหมยเจิง

แม่เหมยเจิงไม่ใช่เมืองใหญ่ แต่สถานีขนส่งวุ่นวายมาก แพงลอย แเน่นชนิดทั้งสองข้างทาง ทำให้ทางเท้าเดินได้เพียงครึ่งเดียว บ้านที่ตั้งเรียงรายบนถนนเหล่านั้นน่าจะสร้างมานานแล้ว เพราะแต่ละหลังดูเก่าไม่น้อย แม่สถานที่หลายแห่งทรุดโทรม แต่กลับยิ่งดูวุ่นวายมาก ภายใต้ท้องฟ้าสีเทาเช่นนี้

เจียงสูยจำได้ว่าเธอเคยถามถึงเมืองเหมยเจิงตอนกินอาหารในวันนั้น และโจวฉือก็บอกว่า เป็นสถานที่ที่ทรุดโทรม

เป็นแบบที่เขาพูดจริง ๆ

เจียงสูยเดินตามฝูงชนไปเรื่อย ๆ ก่อนจะหยุดลงเมื่อเห็นรถแท็กซี่จอดอยู่ริมถนน เธอบอกที่อยู่ของโจวฉือกับคนขับรถ เพียงครึ่งชั่วโมงก็มาถึงที่หมาย

ที่นี่เป็นชุมชนเก่าแห่งหนึ่ง เจียงสูยหาห้องตามที่โจวฉือบอกจนเจอ เธอเคาะประตูสักพักแล้ว แต่ยังไม่มีการเปิด และโทรศัพท์ของเขา ยังคงปิดเครื่องอยู่

เจียงสูยไม่รู้ว่าต้องทำอะไร จึงได้แต่ยืนฟังประตู

ห้านาทีต่อมาเธอได้ยินเสียงประตูเปิดจึงหันไปมอง พบว่าเป็นประตูของห้องข้าง ๆ ชายรูปร่างค่อนข้างท้วมคนหนึ่งเดินออกมา เขามองเธอด้วยสายตาแปลกใจไม่น้อย

“...เธอมาหาใคร” เขาชี้ไปที่ประตู “มาหาคนบ้านนี้หรือ”

เจียงสูยยืนตัวตรงและพยักหน้ารับ

“ที่นี่ไม่มีใครอยู่หรอก” พังจื่อพูด

เจียงสูยตัวแข็งค้าง “โจวฉือไม่ได้อยู่ที่นี้หรือ”

“มาหาพี่ฉื่อเหวอ” พังจื่อประหลาดใจ

“ใช่”

“ครอบครัวเขาไม่มีใครอยู่ในห้องนี้แล้ว ห้องเปล่าณะ พี่ฉื่อย้ายออกไปเมื่อไม่กี่ปีก่อน ย้ายไปอยู่แถวโรงเรียนสาธิตมัธยมนะ”

“เอ่อ...นายรู้ที่อยู่ของเขาไหม”

แน่นอนว่าพังจื่อรู้ เขาเงยหน้ามองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า และถามอีกสองสามคำถามก่อนพาเธอไปหาโจวจื่อ

เมื่อออกจากชุมชน หังคุก็เรียกรถแท็กซี่ไปลงบริเวณที่ใกล้กับโรงเรียนสาธิตมัธยม แล้วเดินเลียบไปตามถนน เดินไปไม่กี่นาทีก็ถึงสี่แยกที่มีร้านขนมเล็ก ๆ ตั้งอยู่ หญิงสาวสวมเสื้อยัดสีขาว กางเกงยีนมัดผมหางม้าง่าย ๆ อายุประมาณยี่สิบปีคนหนึ่งกำลังยุ่งอยู่แถวที่กอน้ำด้านนอกร้าน

“รอเดี๋ยว” พังจื่อพูดกับเจียงสฺย แล้ววิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปหาพลางตะโกนว่า “พี่หลินซื่อ!”

หลินซื่อหันกลับมา ในมือถือผัก มีเหงื่อซึมตามใบหน้าขาวสะอาด

“พี่ฉื่ออยู่บ้านไหม” พังจื่อถาม

“ฉันยังไม่ได้ไปที่บ้านเขาเลย น่าจะยังไม่ตื่นนะ” หลินซื่อมองอย่างตำหนิ “ไม่ใช่ว่าไปตีทะเล้ากับพวกนายมาหังคินหรือไง”

พังจื่อเกาศีรษะ “พวกเราแค่อยากอยู่เป็นเพื่อนเขาเอง กลัวว่าถ้าเขาอยู่คนเดียวจะรู้สึกไม่สบายใจมากกว่าเดิม”

หลินซื่อถอนหายใจและไม่ได้พูดอะไรต่อ สายตาของเธอมองผ่านเขาไปก็เห็นเจียงสฺยยืนอยู่ริมถนน

“อ้อ! ผู้หญิงคนนั้นมาจากในเมืองนะ” พังจื่ออธิบาย “มาหาพี่ฉื่อ บอกว่าเป็นญาตินะ น่าจะเป็นฝั่งพี่สาวเขามั้ง ลูกพี่ลูกน้องอะไรทำนองนั้น”

“เธอมาคนเดียวเหวอ”

พั่งจื่อเล็กคิ้ว “น่าจะใช่ ผมไม่เห็นคนอื่นนะ ผมพาเธอไปหาพี่จื่อ ก่อนแล้วกัน”

“เดี๋ยวก่อน” หลินซือถือผักไว้ในมือ “ฉันไปทำบะหมี่ก่อน เดี่ยวจะไปดูเขากับพวกนายด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาตื่นหรือยัง แต่ยังไม่ได้นินข้าวแน่ๆ”

“โอเค”

เจียงสูยรออยู่ชั่วครู่ ทั้งคู่ก็เดินมา

“นี่คือพี่หลินซือ พวกเรานินกับพี่จื่อนะ” พั่งจื่อแนะนำ

หลินซือยิ้มให้เจียงสูยและถามว่า “มาคนเดียวหรือ”

เจียงสูยพยักหน้า

ทั้งสามคนเดินไปตามถนนสายเก่าด้วยกัน ระหว่างทางหลินซือถามเจียงสูยสองสามคำถาม แต่เหมือนเธอจะไม่ค่อยมีกะจิตกะใจคุยเท่าไร หลินซือเลยไม่ได้ถามอะไรต่อ

โจวจื่ออาศัยอยู่ชั้นหนึ่ง เมื่อไปถึงพั่งจื่อก็ตรงไปเคาะประตู เคาะอยู่นาน แต่ไม่มีเสียงตอบรับ เขาจึงก้มลงหยิบกุญแจจากกล่องรองเท้าเก่าที่วางอยู่ตรงประตูอย่างคุ่นเคย

พอเข้าไปในบ้าน หลินซือก็วางบะหมี่ไว้บนโต๊ะเล็ก ๆ ที่อยู่ในห้องนั่งเล่น พั่งจื่อขึ้นไปประตูห้องแล้วบอกเจียงสูยว่า “น่าจะยังไม่ตื่น ผมจะไปเรียกเขาเอง”

“ฉันไปเอง”

เจียงสูยไม่รอให้พั่งจื่อตอบ เธอผลักประตูห้องที่เปิดแง้มเอาไว้ออกทันทีที่เดินเข้าไปก็รู้สึกเย็นไปทั่วร่าง

อุณหภูมิของเครื่องปรับอากาศต่ำเกินไป

กลิ่นเหล้าจาง ๆ ลอยคลุ้งทั่วห้อง ผ้าม่านไม่ได้เปิดทำให้ในห้องมืดมาก เมื่อเจียงสูยเปิดไฟก็เห็นคนที่นอนหลับหลับซิดม่นงอยู่

เขานั่งอยู่บนพื้น คีระระวางอยู่บนหมอนที่ปลายเตียง กางเกงและเสื้อยืดับยู่ มีกระป๋องเปล่าหลายใบวางอยู่ข้างผนัง

เจียงสุยนั่งลงข้างๆ พลังสะกดไหล่เขา

“โจวจือ...” เธอกระซิบเรียกเขา

ดูเหมือนเขาจะตกใจจนตื่นขึ้นมาพร้อมความสับสน ยกมือขึ้นขยี้ผม เจียงสุยเห็นดังนั้นจึงเอื้อมมือไปจับมือเขาเอาไว้

เพราะอุณหภูมิในห้องต่ำทำให้มือของเขาเย็นเฉียบ เจียงสุยจึงโน้มตัวไปกอดเขาไว้

โจวจือขมวดคิ้วยังอยู่ในสภาวะมึนงง นิ่งนิ่งไม่ขยับไปชั่วขณะ

ร่างกายเขาในอ้อมแขนของเธอร้อนผ่าว

“เจียงสุยเธอ” เสียงของเขาอู้อี้มาก ทั้งตะลึงงันและสะลึมสะลือ ไม่ตอบสนองชั่วคราว

“ฉันเอง”

ดวงตาสีเข้มของโจวจือมองเธอ ทันใดนั้นเขาก็ยกมือขึ้นแตะที่มือของเธอเพื่อความแน่ใจ

“เจียงสุย...”

“หือ” เจียงสุยอึดอัดใจมาก แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงกอดเขาไว้แน่นๆ เท่านั้น

ฟังจือและหลินซือที่อยู่หน้าประตูต่างตกใจเมื่อเห็นฉากนี้ ฟังจือมองทั้งสองคนหนึ่งๆ ก่อนหลินซือจะปิดประตู

“นี่...นี่ไม่ใช่ญาติแล้วมั้ง” ฟังจือตกใจมาก

“เบาหน้อย” หลินซือตกใจยิ่งกว่าเขา แต่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น “อย่าพูดส่งเดช”

ฟังจือพยักหน้าแล้วถาม “ตอนนี้จะทำไงดี”

“ฉันจะกลับไปก่อน ตอนนีที่ร้านกำลังยุ่งมาก ถ้านายไม่มีเรื่องอะไร

ลาก่อนความโสด แพนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 2

ทำก็นั่งรออยู่ที่ห้องนั่งเล่นก่อน บอกผู้หญิงคนนั้นให้บอกโจวฉือยอมกินอะไรหน่อย”

“โอเค”

ฟั่งจื่อ นั่งรอในห้องนั่งเล่นสักพัก ทนไม่ไหวจึงเดินไปที่ประตู แอบฟังความเคลื่อนไหวของทั้งคู่ ผลปรากฏว่าไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย พยายามฟังอยู่ครู่หนึ่งถึงจะได้ยินเสียงเบาๆ ของหญิงสาวพูดไม่กี่ประโยค แม้ไม่ค่อยชัดเจน แต่ฟังแล้วรู้สึกว่าย่นอายมาก

ผ่านไปไม่นานประตูก็เปิดออก เจียงสุยเดินออกมา

ฟั่งจื่อทำเป็นไม่ได้ยิน เขาเกาศีรษะด้วยความละอาย “เขา...พี่จื่อไม่เป็นไรใช่ไหม”

“อ้อ ฉันปล่อยยี่ให้เขานอนแล้ว รอเขาตื่นค่อยให้เขากินข้าว” เจียงสุยพูดกับฟั่งจื่อ “ขอบคุณนะ”

“ขอบคุณอะไร” ฟั่งจื่อเงินอาย “ฉันกับพี่จื่อก็คนกันเองทั้งนั้น”

“แล้วพี่สาวคนนั้นล่ะ” เจียงสุยมองไปรอบๆ

“พี่หลินช็อกกลับไปก่อนแล้ว”

“ถ้านายมีธุระก็กลับไปก่อนได้นะ ฉันจะดูแลเขาให้” เจียงสุยพูด

ฟั่งจื่อเงยหน้ามองดวงตาแดงก้ำของเธอ เขาคิดว่าเด็กสาวคนนี้ค่อนข้างน่าสนใจ เธอน่าจะอายุน้อยกว่าเขานิดหน่อย รูปร่างผอมบาง แต่ไม่คิดว่าจะเก่งขนาดนี้ มาจากในเมืองคนเดียวไม่พอ ยังทำให้โจวฉือติดขึ้นอีก

ซึ่งไม่ง่ายเลย

โจวฉือนอนจนถึงเย็น เขาติดขึ้นมาก หลังกินอาหารเสร็จก็ไปอาบน้ำ หลินช็อกกลับมาอีกครั้ง เมื่อรู้ว่าโจวฉือตื่นแล้วก็ได้แต่ยืนรออยู่ที่ประตู ไม่ได้เข้าไป ก่อนตั้งเจียงสุยเบาๆ เป็นการส่งสัญญาณให้เธอออกไปข้างนอก

เจียงสูยไม่ค่อยเข้าใจ แต่เดินตามหลินซือไปที่ต้นไม้ด้านนอก

“ทำไมถึงไม่เข้าไปข้างในล่ะ” เจียงสูยพูด “เขาดีขึ้นมากแล้ว
เมื่อไม่กี่ปีงั้นกะหมี่ไป”

“เขาไม่อยากเห็นหน้าฉันนะ” หลินซือยิ้มให้เธอแล้วยื่นถุงยาในมือ
ให้ “ฟังจื๋อบอกว่าเธอเป็นหวัดไซ้ใหม่”

เจียงสูยรับมาพาลงกล่าวขอบคุณ อยากถามอีกฝ่ายว่าทำไมไม่เจอจื๋อ
ถึงไม่อยากเห็นหน้า แต่ก็ไม่กล้าพอ

หลินซือมองท่าทางของเธอแล้วยิ้ม “ฉันเห็นเขามาตั้งแต่เด็ก
เธอไม่ต้องเกรงใจ”

“ค่ะ” เจียงสูยตอบ

หลินซือถาม “ปีนี้อายุเท่าไร”

“สิบหกค่ะ”

“ดูเด็กมาก” หลินซือถามอย่างตรงไปตรงมา “เป็นแฟนเขาหรือ”

เจียงสูยลังเลเล็กน้อย แต่ก็พยักหน้า

“เด็กคนนี้...” หลินซือยิ้มอีกครั้ง “ฉันไม่คิดว่าเขาจะมีแฟน
นิสัยเขาไม่ค่อยดีไซ้ใหม่ เธอทนไหวหรือ อยู่กับเขามีความสุขไหม”

เจียงสูยขมวดคิ้ว รู้สึกอึดอัดเล็กน้อยก่อนจะตอบว่า “เขาดีมาก
ค่ะ”

เห็นได้ชัดว่าเธอออกตัวปกป้องเขา

หลินซือประหลาดใจมาก “อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันไม่ได้พูดว่าเขาไม่ดี
แต่เขานิสัยร้นเกินไป ทำให้ทุกคนรอบตัวเหนื่อยอยู่เรื่อย”

“เขาจะเป็นแบบนี้ตอนไหนตอนไหนมีความสุขนะค่ะ” เจียงสูยหยุดครู่หนึ่ง
แล้วพูดต่อ เสียงของเธอเบาลง “แม่ของเขาเสียชีวิตแล้ว ตอนนั้นเขาเลย
ไม่มีความสุข”

“ไซ้” หลินซือถอนหายใจ “ตอนที่แม่ของเขายังไม่ตาย ฉันก็ให้เขา

มาดุนะ แต่เขารั้งเกินไป หัวเด็ดตีนขาดยังไงก็ไม่มา แม่เขาก็ตายไปตั้งหลายวันแล้ว นับว่าเรื่องผ่านไปแล้ว คนอื่นเริ่มทำใจและใช้ชีวิตตามปกติได้ แต่เขากลับไม่มีความสุข การที่เขาเป็นแบบนี้ ไม่เป็นการทรมานคนที่ เป็นห่วงเขาหรอกเหรอ”

เจียงสูยนิ่งเงียบ มองหลินชือคล้ายมีอะไรจะถาม

“อยากถามอะไรก็ตามมาเถอะ” หลินชือพูด

เมื่อเจียงสูยถาม หลินชือก็ตอบตามตรง

เจียงสูยได้ยินเรื่องราวทั้งหมดของโจวฉือเป็นครั้งแรก

“เป็นเรื่องจริงที่โจวฉือไปอยู่ที่บ้านสกุลโจวในภายหลัง พูดให้ชัดเจนคือตอนอายุเก้าขวบ ก่อนหน้านั้นเขาอาศัยอยู่กับแม่ แม่คลอดเขาตอนอายุยี่สิบห้าปี ไม่ได้แต่งงานเพราะรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะแต่งงานกับสกุลโจว พ่อห้องเลยออกมาอยู่คนเดียว เลี้ยงโจวฉือเพียงลำพังจนเขาอายุหกขวบ ต่อมาก็แต่งงานกับเพื่อนบ้านคนหนึ่งที่เป็นพ่อม่ายลูกติด โจวฉืออาศัยอยู่กับครอบครัวใหม่สองปี เขามีพ่อเลี้ยงเพิ่มมาหนึ่งคน และพี่ชายเพิ่มมาหนึ่งคน ตอนอายุเก้าขวบพ่อเลี้ยงของเขาป่วยหนัก และต้องใช้เงินทั้งหมดของครอบครัวเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษา แม่ของเขาคิดหลายวิธีที่จะหาเงินมาจ่าย แต่ยังไม่พอ ในช่วงปีนี้เองที่คนสกุลโจวเริ่มมาที่บ้านเขาหลายครั้ง”

หลินชือพูดถึงตรงนี้ก็ถอนหายใจ “ป้าเหลียงยื่นข้อเสนอส่งโจวฉือไปบ้านสกุลโจว สกุลโจวเลยให้เงินมาจำนวนหนึ่ง ในเวลานั้นเรียกได้ว่าเป็นเงินช่วยชีวิต แน่หนอนว่าโจวฉือไม่เต็มใจแต่ไม่มีวิธีอื่น เขาร้องไห้จะเป็นจะตายตอนที่ จะจากไป หลังจากนั้นบ้านสกุลโจวก็เปลี่ยนนามสกุลของเขา ป้าเหลียงสัญญากับเขาว่าหลังหาเงินได้มากพอที่จะคืนให้บ้านสกุลโจวจะพาเขากลับมา...”

“จากนั้นล่ะคะ” เจียงสูยถามต่อ

“จากนั้นป่าเสียงก็กลับคำ ซึ่งมันไม่มีวิธีอื่นจริงๆ เพราะความจริงไม่อาจขนาดนั้น ผ่านไปสองปีป่าเสียงให้กำเนิดลูกสาวอีกคน แต่ดูแลไม่ไหว โจวฉือเริ่มไม่สนใจป่าเสียงตั้งแต่นั้น พ่อของเขาจากไปแล้ว และพวกบ้านสกุลโจวก๊ก็แยกย้ายกันไปเกือบหมด แต่เขาก็ไม่เต็มใจจะกลับมาเพราะรู้สึกโกรธ เขาคิดว่าป่าเสียงทอดทิ้งเขา และเกลียดป่าเสียงมาก”

เมื่อเจียงสุยได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด เธอก็รู้สึกใจสลายและเข้าใจความคิดของโจวฉือได้ทันที

“ตอนนั้นเขาเพิ่งเรียนมัธยมต้น เขาชอบอยู่คนเดียว บางครั้งป่าเสียงทำอาหารไปให้ เขาไม่แม้แต่จะมองโยนทิ้งทั้งหมด คล้ายกับจะตัดความสัมพันธ์ เขาเริ่มไม่สนใจเพื่อนๆ ที่เคยเล่นด้วยกันเมื่อก่อน แต่ยังคงมาอยู่ที่บ้านฉันบ่อยๆ เขาเป็นคนมาหาฉันเอง ตอนเด็ก ๆ เราเป็นเพื่อนบ้านกัน เพราะป่าเสียงงานยุ่งมาก ตอนเขาอายุได้ไม่กี่ขวบฉันก็พาเขาไปเล่นด้วยกัน ถือว่าโตมาด้วยกัน เขานับถือฉันเป็นเหมือนพี่สาว...” หลินซือเล่าต่อ

“ที่พี่บอกว่าเขาไม่อยากเห็นหน้าพี่ละคะ” เจียงสุยมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย

หลินซือพูดเสียงเบา “เป็นเรื่องหลังจากนั้นนะ ตอนที่เขาอยู่มัธยมต้นปีสองมีคนมาหาเรื่องฉัน เขาก็ไปคิดบัญชีคืนให้ ตอนคนอื่นยั่วโมโห เขาบอกว่าฉันเป็นแฟนของเขา จากนั้นเขาก็เริ่มตามติดฉัน เข้าเรียนเลิกเรียนก็นั่งรอ เขาคิดว่าตัวเองตกหลุมรักฉัน”

เมื่อเห็นท่าทางประหลาดใจของเจียงสุย หลินซือยิ้มแล้วพูดว่า “ตอนนั้นเขาจะรู้อะไร แค่เด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่ง และตอนนั้นก็กลายเป็นช่วงเวลาที่เขาทุกข์มากที่สุด โจวฉือเป็นคนดี๊มาก นอกจากดูแลเขาแล้วจะยังไปจู้จี้อะไรได้อีกละ ได้แค่ออยตามเขา...อาจจะเพราะฉันไม่จัดการ

ลาก่อนความโสด แพนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 2

ให้ตั้งตั้งแต่แรกมั้ง จากนั้นฉันกับพี่ชายของเขา...”

หลินซืออธิบาย “ลูกชายของพ่อเลี้ยงนะ เราสองคนคบกัน แต่เขารับไม่ได้และเกลียดฉัน นี่ก็ผ่านมาหลายปีแล้ว ส่วนสาเหตุที่ทำให้เขาย้ายโรงเรียนเพราะมีเรื่องชกต่อยกับพี่ชายตัวเอง...”

ตอนหลินซือเล่าจบ ท้องฟ้าก็เกือบจะมีดสนิทแล้ว

“ตอนนี้อ่าเลี้ยงไม่อยู่แล้ว ฉันไม่คิดว่าเขาจะยังจำเรื่องพวกนี้ได้ ตอนที่เขาย้ายไปเรียนในเมืองฉันดีใจมาก คิดว่าน่าจะช่วยให้เขาเจอเรื่องดีๆ เพราะถึงยังไงอยู่ที่นี้เขาก็ไม่มีความสุข...ทุกคนต่างมีชีวิตใหม่แล้ว แต่ดูเหมือนจะมีแค่ใจฉือที่ยังไม่ยอมปล่อยวาง” หลินซือสายหน้าอย่างช่วยไม่ได้

เมื่อเจียงสุ่ยได้ฟังก็ตกใจเล็กน้อย แต่ไม่ออกความเห็นอะไร

ใช่ ทุกคนดีขึ้นแล้ว ตอนนี้อ่าเลี้ยงกำลังพูดถึงเรื่องเหล่านี้อย่างใจเย็น ดูเหมือนว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ทำเหมือนสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเรื่องที่ผ่านมาแล้วเท่านั้น

แต่มันจะง่ายขนาดนั้นได้อย่างไร

ความรู้สึกของแต่ละคนไม่เหมือนกัน การจะเข้าใจความรู้สึกของคนอื่นแล้วรู้สึกเหมือนกัน มีแค่ไม่กี่คนที่ทำได้

เมื่อเจียงสุ่ยกลับเข้ามา ใจฉือกำลังยืนเซ็ดผมอยู่ที่ประตูห้อง เขาถามว่า “เธอไปไหนมา”

ใบหน้าของเขาขาวซีด ตาบวมเล็กน้อย เจียงสุ่ยมองเขาอย่างเหม่อลอยชั่วคราว เขายกนิ้วมือพลางบอกว่า “ยาแก้หวัด” จากนั้นก็เดินเข้าไปกอดเขาอย่างนุ่มนวล

“เป็นอะไร” ใจฉือถาม

เจียงสุ่ยไม่ตอบและไม่ปล่อยมือ ผ่านไปครู่หนึ่งก็กระซิบ “กินยา

ตกลงไหม”

“ตกลง”

รอนใจว้อก็กินยาแล้ว เจียงสูยค่อยหยิบชุดอาบนํ้าออกมาจาก
กระบ่้า

ในห้องนํ้ามีแชมพูขวดหนึ่งที่กำลังจะหมดอายุวางอยู่ เจียงสูยไม่ได้
สนใจและใช้สระผม เธอไม่อ้อยอิ่ง รีบอาบนํ้าและแต่งตัวอย่างรวดเร็ว
เธอเดินออกมาทั้งที่ผมยังไม่แห้ง

ผ้าเช็ดตัวผืนใหม่วางอยู่บนเตียง ไม้รู้ว่าโจวฉือเอามาจากไหน
เจียงสูยยืนเช็ดผมอยู่ข้างเตียง ผ่านไปชั่วครู่ พอเธอหันหลังก็เห็นโจวฉือ
ยืนพิงกรอบประตูมองอยู่เงียบ ๆ

เจียงสูยรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย ยิ้มให้เขาก่อนจะยกมือขึ้นล้างผมหมาด
ของตัวเอง

โจวฉือเดินมาหยิบผ้าเช็ดตัวจากลิ้นชักตู้เสื้อผ้า

“ที่นี่ไม่มีตรายี่ห้อผม เช็ดอีกหน่อยเถอะ” เสียงของเขายังคง
แหบแห้งเล็กน้อย บอกละก็หยิบผ้ามาคลุมที่ศีรษะเธอแล้วเช็ดให้เบา ๆ

เจียงสูยยืนนิ่งอย่างว่าง่ายจนเขาเช็ดเสร็จ

คืนนั้นเธอนอนบนเตียงของโจวฉือ เดิมทีโจวฉือจะนอนบนโซฟา
แต่เธอไม่ยอม

เจียงสูยส่งเครื่องเล่น MP3 ที่ปรับแต่งดีแล้วให้ แต่เขาไม่ฟัง
แค่ถือไว้เท่านั้น

ไฟดวงใหญ่ในห้องดับลง เหลือเพียงโคมไฟตั้งโต๊ะเก่า ๆ บนโต๊ะ
ข้างเตียงที่เปิดอยู่ ส่องแสงอ่อนละมุน

ทั้งคู่ต่างเงยบังน้หน้า “ฉันไปคุยกับพี่หลินซื้อต่อนนายกำลัง
อาบนํ้า ยาแก้หวัดนี้เธอก็เป็นคนให้มา” เจียงสูยพูดก่อน

โจวฉือดูเหมือนจะไม่แปลกใจ มองเธอแล้วพูดว่า “มิน่าล่ะ”

“อะไร”

“ตอนที่เธอกลับมาดูแปลกๆ”

เจียงสุยชะงัก โจวฉือมองเธอแล้วพูดเสียงเบา “ตอนที่มองเห็นเธอเหมือนจะร้องไห้”

เจียงสุยไม่ตอบอะไร เพียงก้มหน้าลง โจวฉือเขยิบเข้ามาใกล้ ล้มผัสไบบนหน้าของเธอเบาๆ “หลินซือพูดอะไรกับเธอ”

“ทุกอย่าง” เจียงสุยตอบ “ฉันรู้หมดแล้ว”

“อ้อ” โจวฉือตอบรับและมองเธออย่างอ่อนโยน เจียงสุยเช็ดน้ำตา

“ร้องไห้ทำไม” โจวฉือถาม

“ถ้าฉันรู้จักนายเร็วกว่านี้ก็คงดี” เสียงเบาราวพูดกับตัวเอง เธอหลบตาลงมองผ้าห่ม ไบบนหน้าเล็กๆ ต้องแสงของโคมไฟอันอ่อนโยน

โจวฉือดึงเธอเข้ามากอด

“อ้อ ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน”

ในห้องเงียบสงบอยู่นาน

ด้านนอกหน้าต่างต่างลมพัดแรงขึ้น ไม่นานฝนก็ตกหนักต่อเนื่องอย่างยาวนาน ได้ยินเสียงฝนเม็ดใหญ่กระทบหน้าต่างเป็นระยะ ทว่าสายฝนที่โปรยปรายกลับทำให้รู้สึกสดชื่นและสบายไม่น้อย คล้ายกับความหดหู่ใจของทั้งเมืองถูกชะล้างออกไปด้วย

จากนั้นไม่นานก็ได้ยินโจวฉือกระซิบว่า “เจียงสุย ฉันต้องออกไปนอนข้างนอก”

เจียงสุยไม่ได้ลืมตาหรือปล่อยเขาไป เธอโน้มศีรษะไปใกล้เขามากยิ่งขึ้น

“ไม่เอา”

“...เธอแน่ใจหรือ”

“อ้อ” เจียงสุยไม่คิดอะไรมาก เธอรู้ว่านอนโซฟาไม่สบายจึง

ไม่อยากให้เขาไป บวกกับรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้ปกป้องเขาจากความรู้สึกแยะๆ
ได้มากเท่าที่ควร

โจวฉือเจียบ “งั้นฉันจะไปเปลี่ยนผ้าห่มเป็นผืนใหญ่”

“ดี”

โจวฉือเดินเท้าเปล่าลงจากเตียงไปหยิบผ้าห่ม ตอนนั้นเอง
ที่เจียงสุยเห็นรอยสักตรงข้อเท้าเขา เธอจ้องไม่วางตา เห็นตัวอักษร
ที่เรียงต่อกันเป็นคำว่า ‘LIANG’

“นี่...” เธอชี้

“‘เหลียง’ นามสกุลของฉัน” น้ำเสียงของโจวฉือไม่แสดงอารมณ์
ใดๆ “นามสกุลเก่านะ”

เจียงสุยเข้าใจแล้ว

นี่คือนามสกุลของแม่ของโจวฉือ

เธอก็มดูอีกสักพักแล้วถาม “ตอนสักคงเจ็บมากใช่ไหม”

“ไม่เท่าไร” ยังดีที่สักตั้งแต่เด็ก” ตอนนั้นเขาขลุกอยู่กับเด็กผู้ชาย
ที่อายุมากกว่าสองสามคน ทุกคนสัก เขาจึงสักด้วย และก็สักตั้งนานแล้ว

“สวยดี” วันแรกตอนที่ฉันเจอนาย ฉันเห็นแล้วละ ตอนนั้นนาย
หันหลังแล้วเดินออกไปเลยเห็นไม่ค่อยชัด แต่ก็ไม่กล้าบอกให้นายหยุด”
เจียงสุยพูด

แล้วจากนั้นเธอก็พูดถึงการพบกันครั้งแรก โจวฉือหวนนึกถึง
ตอนนั้น ความประทับใจแรกของเขาที่มีต่อเธอคือดูเป็นเด็กดี และ
น่าเกล้งไม่น้อย

เจียงสุยใช้นิ้วลูบตัวอักษรที่ข้อเท้าของเขาที่ละตัวอย่างเบาเมื่อ
“ไปนอนกัน ฉันง่วงนอนแล้ว”

เธอจับมือของเขา

“โอเค”

ลาก่อนความโสด แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 2

ก่อนหน้านี้เธอมีวแต่กังวลจึงทำให้นอนไม่ค่อยหลับ แต่พอได้เจอเขาแล้วก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้น ทำให้คืนนี้เธอหลับลึกมาก

ตอนเช้าใจวคือตื่นแล้ว แต่เจียงสยยังคงหลับอยู่ ลมหายใจของเธอเบามาก เธอนอนตะแคง ทำให้ใบหน้าอีกครึ่งจมหายไปกับหมอนศีรษะซุกอยู่ในอ้อมแขนของโจวฉือ ดูเหมือนเธอจะนอนดึนเล็กน้ยเท่าข้างหนึ่งจึงวางพาดอยู่บนขาของเธอ

เตียงนอนอุ่นมาก เท่าเล็กๆ ของเธอพาดอยู่ที่น่องของโจวฉือ โจวฉือไม่กล้าขยับ เขาหันไปเล็กน้ย ก่อนมองใบหน้าของเจียงสย เจียงสยที่ดูนิ่งเงียบเป็นทุนเดิมยิ่งดูสงบเสงี่ยมมากขึ้นในยามหลับ คิ้วของเธออ่อนนุ่ม จมูกแนบกับผ้าห่ม ริมฝีปากแดงเรื่อของเธอก็เผยออกเล็กน้ย

โจวฉือค่อยๆ ดึงขาตัวเองออกมาแล้วลุกจากเตียง เขาโน้มตัวห่มผ้าให้เจียงสย มองเธอเงียบๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะรู้สึกวาคอของเธอ ร้อนผ่าวขึ้นเรื่อยๆ อดจับหน้าผากเธอสองสามครั้งไม่ได้

ด้านนอกสว่างแล้ว โจวฉือเดินเท้าเปล่าไปหยุดอยู่ข้างหน้าต่างครู่หนึ่ง

เห็นเส้นขอบฟ้าในยามเช้า แสงส่องเข้ามาจากทุกทิศทาง

เป็นวันที่แดดจัดวันหนึ่ง

เจียงสยพักที่เมืองเหมยเจิงสองคืน ในเช้าวันที่สามก็พร้อมจะพาโจวฉือกลับไปด้วยกัน

เนื่องจากมีของที่ต้องเก็บอยู่แค่ไม่กี่อย่าง พวกเขาจึงจัดการเสร็จอย่างรวดเร็ว เมื่อออกจากบ้านก็เจอพังจื่อกำลังเดินมาหาที่ปากทางถนนสายเก่า ทั้งสามคนจึงเดินไปจนถึงประตูร้านบะหมี่ของบ้านหลินซือด้วยกัน

“พี่จะไม่บอกพี่หลินชื่อหน่อยเหรอ” พังจื่อถาม

โจวฉือไม่ตอบอะไร

เจียงสุยหยุดและพูดกับเขาว่า “ถึงยังไงก็ไปลาหน่อยเถอะ”

ขณะนั้นเองหลินชื่อก็เดินออกมาจากร้านบะหมี่ อีกฝ่ายยิ้มให้เจียงสุย “จะไปแล้วเหรอ”

“ค่ะ”

“ขอฉันคุยกับโจวฉือหน่อยได้ไหม” หลินชื่อกล่าว

เจียงสุยพยักหน้าพาลงกระชิบ “ฉันจะไปซื้อของกินที่ร้านค้าตรงนั้น ถ้าต้องรอจนรถฉันคงทิวตายแน่”

โจวฉือเฝ้าปากแน่น มองเธอโดยยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับไปไหน

“แป็บเดียว” เจียงสุยบีบฝ่ามือของเขา

ไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็ปล่อยมือ

พังจื่อเดินไปร้านค้าเล็กๆ ที่อยู่ตรงข้ามเป็นเพื่อนเจียงสุย

หลินชื่อมองตามสายตาของโจวฉือที่กำลังมองด้านหลังของพังจื่อและเจียงสุย

จากนั้นชั่วคราวโจวฉือก็ก้มมองก้อนกรวดเล็ก ๆ บนพื้นแล้วถามว่า “จะคุยอะไร”

“ไม่มีอะไร แคเราไม่ได้คุยกันดี ๆ มานานแล้ว” หลินชื่อเหลือบมองเขาแล้วถามว่า “ไปครั้งนี้ นายจะกลับมาอีกไหม”

“ไม่รู้”

“แม่ของนายก็จากไปแล้ว ลุงหลี่ชู่กับหลี่เหิงก็ไม่เกี่ยวข้องกับนายแล้ว ฉันเดาว่าน้องสาวนายก็คงไม่อยากจะรู้จัก ฉันเข้าใจ เป็นแบบนี้ก็ดีที่นี้ไม่มีอะไรรั้งนายไว้อีก ต่อไปนายก็จะมือนาคตที่ดี ดูแลตัวเองดี ๆ นะ” หลินชื่อกำชับ

โจวฉือไม่ตอบ

ฉากก่อนความโหด แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 2

ทั้งสองยืนนิ่งเงียบครู่หนึ่ง หลินซือยังคงย่ำกับเขาอีกสองสามประโยค

ทันใดนั้นโจวฉือก็หันมอง “หลี่เจิ้งติกับเธอไหม”

หลินซือตกตะลึงแล้วตอบว่า “...ดี นายก็รู้นิสัยของเขาดี เขาดีกับทุกคน” เธอหยุดแล้วถามว่า “เรื่องในอดีต นายยังจะโทษฉันอยู่ไหม”

โจวฉือไม่ตอบ

เจียงสูยที่ซื้อของเสร็จแล้วก็ออกมายืนกับฟ่งจื่อที่ริมทางม้าลาย พวกเขายังไม่ได้ข้ามกลับมา ในมือถือถุงพลาสติกสีแดงใบใหญ่ไว้

โจวฉือเงยหน้าและสายตาของเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

หลินซือสังเกตเห็นสายตาของเขาก็ยิ้มออกมา น้ำเสียงเธอผ่อนคลายมากขึ้น “เธอเป็นคนสวยมาก นิสัยก็ดี รู้จักกันได้ยังไง”

“เธอจะถามอะไรมากมาย” โจวฉือเบี่ยงประเด็น

“ถ้าฉันขอถามอีกข้อ” หลินซือพูด

“นายยังคิดว่าตอนนั้นนายชอบฉันหรือเปล่า หรือว่า พูดแบบนี้ก็แล้วกัน...” สายตาอ่อนโยนของหลินซือจ้องมองเขา “ตอนที่อยู่กับเธอกับตอนนั้นที่อยู่กับฉัน รู้สึกเหมือนกันไหม”

รถหลายคันขับผ่านไปมาบนถนนสายเล็กสายนี้ทำให้เกิดเสียงรบกวนไม่น้อย รถตู้ส่งของที่หยุดอยู่ตรงหน้าร้านค้าบับบึงร้างของเจียงสูยจนมืด

โจวฉือขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว

เขาไม่ตอบ แต่หลินซือรู้คำตอบชัดเจน ก่อนจะยิ้มแล้วมองเขาที่เดินข้ามถนนไปหาเจียงสูยอย่างรีบเร่ง

การเดินทางกลับใช้เวลาประมาณห้าชั่วโมง ไม่นานเหมือนขามา อากาศเมารถของเจียงสูยไม่รุนแรงนัก เธอนอนบนรถหลายชั่วโมง เมื่อถึงสถานีปลายทางก็ตื่นขึ้นมาแล้วเดินตามโจวฉือลงจากรถแบบงง ๆ

จากนั้นขึ้นรถแท็กซี่กลับบ้าน

รถแท็กซี่พาพวกเขาเข้าซอย ขณะลงรถ จู๋ๆ เจียงสูยก็นึกถึงเรื่องหนึ่ง วันนั้นตอนเช้าตรู่เธอไปถามที่อยู่ของโจวฉือกับโจวอิงจื่อต่อให้โจวอิงจื่อจะโง่แค่ไหนก็ต้องรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

“จื่อจื่ออาจจะรู้เรื่องของพวกเราแล้ว” เจียงสูยบอกโจวฉือ

“ไม่เป็นไร” โจวฉือไม่สนใจอะไรมาก “ฉันจะทำให้เขาหุบปากเอง”

เจียงสูยไม่รู้ว่าโจวฉือพูดกับโจวอิงจื่ออย่างไร เพราะหลังจากนั้นโจวอิงจื่อก็ทำเหมือนไม่รู้เรื่องอะไรเลย เชื่อฟังจนน่าแปลกใจและไม่พูดถึงเรื่องนี้ต่อหน้าเธออีก

เจียงสูยรู้สึกประหลาดใจ แต่ไม่มีเวลาถามไถ่ว่าเขาต้องพบเจอกับอะไรบ้าง เพราะเมื่อผ่านช่วงเวลาปิดเทอมฤดูร้อนไปแล้วสักพัก เจียงฟางก็มารับเธอ

ปิดเทอมฤดูร้อนนี้เจียงฟางต้องไปทำโครงการวิจัยที่สหรัฐอเมริกา หนึ่งเดือน เขาอยากพาเจียงสูยไปด้วย จะได้ใช้โอกาสนี้เปิดหูเปิดตา

เจียงสูยรู้สึกขัดแย้งในตัวเองมาก ใจหนึ่งก็อยากไป แต่ช่วงเวลานี้ความสัมพันธ์ของเธอกับโจวฉือกำลังไปได้ดี เธออยากใช้เวลาร่วมกับเขาในที่สุดหลังจากต่อสู้กับความคิดของตัวเองแล้วเธอก็เลือกที่จะไป เพราะโจวฉือไม่ได้คัดค้าน ถึงแม้ตอนที่รู้ข่าวครั้งแรกเขาจะน้อยใจอยู่บ้าง แต่หลังจากนั้นเขาก็เห็นด้วย

วันที่เจียงสูยไม่อยู่ โจวฉืออยู่ในห้องเกือบตลอดเวลา เขาแทบไม่ได้ออกไปข้างนอกเลย ใช้เวลาช่วงปิดเทอมส่วนใหญ่ไปกับการทำการบ้านและออกไปเที่ยวกับเพื่อนผู้ชายในห้องเรียนเป็นครั้งคราวเท่านั้น เมื่อเทียบกับปิดเทอมที่ผ่านมาแล้ว ปิดเทอมนี้น่าเบื่ออย่างมาก

แต่สำหรับโจวอิงจื่อ เขาผ่านช่วงนี้ไปอย่างอึดอัดไม่น้อย

เขาู้ความลับที่สำคัญยิ่งเรื่องหนึ่ง แต่ต้องหุบปากไว้และแสร้ง

ลาก่อนความโสด แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 2

ทำตัวเป็นเด็กดี ความรู้สึกนี้ทำให้เขาอดอดทนทนไม่ไหว แต่ไม่กล้าเป็นปรปักษ์กับน้ำชายคนเล็กอย่างเปิดเผย เพราะถึงอย่างไรเขาก็จับพิรุณเรื่องใหญ่นี้ได้ด้วยตัวเอง ต่อให้ไม่มีเรื่องอะไรกับน้ำชายคนเล็กของตัวเอง แต่เรื่องนี้ก็น่าจะทำให้ใจว้าวุ่นไม่น้อย

ตั้งแต่ใจอึ้งจืดจืดรู้ความลับอันยิ่งใหญ่นี้ เขาต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของตัวเองนับครั้งไม่ถ้วน เขาเกือบจะยอมรับความลับนี้ได้แล้ว แต่บางครั้งก็นึกถึงเขาก็อดเศร้าใจไม่ได้ และไม่เข้าใจว่าเจียงสูยคิดอะไรอยู่ถึงไปคบกับน้ำชายคนเล็ก เป็นพี่สาวของเขาไม่ดีหรือไง ทำไมต้องอยากเป็นน้ำสะใภ้ของเขาด้วย

ตอนนี้เขาหวังเพียงพี่สาวที่โง่เง่าคนนี้จะตาสว่างในไม่ช้า

ทดลองอ่าน